

Zkroť mě

K. A. Tucker

Á do hajzlu, do hajzlu...“ Obcházím kolem jídelního stolu a držím se za břicho, protože se mi obrací žaludek. Marně se pokouším zahnat nevolnost, co mě přepadla po přečtení e-mailů.

Důvěrných zpráv, které jsem za žádných okolností neměla otvírat, jak mi Henry nařídil.

Už chápu proč.

Henry je snad... Hm... Násilník? Co přesně měl jeho právník Dyson na mysli, když psal, že ho chce Kiera žalovat za vynucený pohlavní styk? Co Henry své bývalé asistentce, navíc *vdané* asistentce, provedl? Krucinál!

Ať šlo o cokoli, nejspíš to stačilo, když jí nabídl dvě stě tisíc dolarů výměnou za mlčení. Přesně o tom se přece Henry bavil po telefonu s otcem, když jsem je nedávno zaslechla. Kiera je ta „politováním hodná záležitost“, kterou chtěl Henry rychle dořešit, což znamená, že o tom ví i jeho otec.

Je něco takového možné? Mohl by si ten krásný, komplikovaný muž, který mě první večer na Aljašce zachraňoval před pádem z mola a ani mě nepolíbil, když jsem se mu opilá vrhla do náruče, vzít nějakou ženu násilím?

Vždyť Henryho vlastně neznám. Jen si *namlouvám*, že ho znám. Upínám se k těm intimním chvilčkám – kdy mě nesl opilou do chatky, kdy mě v lese chránil a uklidňoval, když se objevil grizzly, nebo když se o mě staral, protože se mi na rozhoupané lodi udělalo nevolno – a přesvědčuju sama sebe, že by žádnou ženu nemohl znásilnit. Představuju si jeho krásnou tvář a do-

konalé, vypracované tělo a říkám si, že tenhle muž by si *nikdy nemusel* brát násilím něco, co by mu každá poskytla dobrovolně.

Zasténám. Moje vzrušující letní únikovka, moje šance zapomenout na bolest, co mi způsobil Jed, moje naděje na útek z dosahu manipulativní matky, i ten opojný oblak, v němž jsem se ocitla od první chvíle s Henrym – všechno je pryč! Všechno zmizelo po jediném tukuťu na klávesnici.

Proč jsem ten e-mail četla? Proč jsem to nenechala být a nežila dál v blažené nevědomosti?

Ale jestli je pravda, co psal jeho právník, brzo se o tom nejspíš doslechnu víc a všichni kolem taky. A potom se začnou dívat na mě, jeho novou asistentku, jinak. Budou se dohadovat a ptát. Nepřinutil snad milionář a dědic síť hotelů Wolf k něčemu i tuhle sekretářku? Nejsem další z politováníhodných „nedopatření“, o nichž se Henry baví se svým právním zástupcem? A kolik jich vlastně už bylo?

Co když si každý domyslí, že jsem se s Henrym vyspala?

Co když mě povolají jako svědkyni k soudu, kde budu pod přísahou? Nezbude mi než přiznat, že jsem s ním měla styk, ale že nešlo o žádné násilí, nýbrž o dobrovolný styk – *velmi* dobrovolný – a potom se to objeví ve všech médiích! Matka i všichni z Greenbanku si to přečtou v novinách, budou mluvit o tom, že jsem měla intimní poměr s násilníkem Henrym Wolfem, a reverend Enderbey v nedělním kázání důkladně probere, jak jsem se nechala svést ďáblem.

„A do hajzlu!“ Už se sotva můžu nadechnout, jak se mi hrudník stahuje v panice.

Já to prostě nechápu! Henry je skutečně bojovný až agresivní a na veřejnosti se dokáže chovat jako pitomec, ale v soukromí mi nikdy neublížil a neudělal nic, co bych nechtěla nebo co bych si neužívala. Co se tedy skutečně stalo mezi ním a Kierou? Musí se nutně vyspat s každou svou asistentkou? Nebo mu řekla „ne“ a on to nepřijal?

Bože! Zděšeně vyjeknu, protože do ticha chaty Penthouse číslo jedna najeďnou zazvoní pracovní telefon, což mě okamžitě paralyzuje.

Na tuhle linku může volat jenom jediný člověk.

Nechám telefon zazvonit jednou... podruhé... potřetí. Jestli ho rychle nezvednu, pochopí, že jsem četla ty zapovězené maily. Mělo by mě to vůbec trápit? Copak nemám právo být zhnusená a necítit se provinile? Jistěže mám!

Ledaže by šlo o nějaké nedorozumění, jak mi našeptává hlásek vzadu v hlavě. Ledaže by nic z toho nebyla pravda.

Ovšem to nezjistím, pokud se budu vyhýbat jeho telefonátům.

„Vezmi to, Abbi,“ nařídím si šeptem a jdu k psacímu stolu, kde jsem nechala mobil. Kde mi taky Henry včera ráno roztáhl nohy. Panebože, je to jenom jeden den, co mě tady svlíkl! A to pro něj pracuju akorát týden. Zdá se to jako věčnost po tom, co všechno už jsme spolu prožili. Jako bych ve chvíli, kdy se mě Henry dotkl, propadla králičí dírou do jiné reality, kde čas nebo rozum nehrají roli.

Jediné, na čem mi záleželo, byl žhavý, nevázaný sex se šéfem.

Jenže teď mě to vyhodilo zpátky do světa, kde vládne zmatek, panika a zdrcující zklamání.

„Haló? Ahoj, jak je?“ Rychle našpulím rty, abych přestala blábolit, což dělám vždycky, když znervózním.

„Potřebuju tě tady v lobby, a hned.“ Do uší mi zahučí Henryho hluboký melodický hlas, ovšem teď spíš úsečný, jako vždy, když spolu mluvíme na veřejnosti, ne ten zastřený, který mě rozechvívá do morku kostí.

Je mi jasné, co bych měla odpovědět. *Jistě, pane Wolfe, hned tam budu.* Měla bych popadnout svoje věci a běžet za ním. Ale když otevřu pusu, přemůže mě naléhavá potřeba dožadovat se pravdy. Toho chlapa jsem si přece pustila do sebe. Dala jsem mu něco velmi intimního, čeho jsem si vážila. Dala jsem mu *sebe*. Mám snad právo vědět, jestli mě to v blízké budoucnosti semele taky, jenom proto, že on provedl něco ohavného.

„Abbi!“

Nadskočím, když štěkne do telefonu. „Ano?“

„Slyšelas mě?“

Tohle se na debatu po telefonu nehodí. „Uvidíme se za pár minut.“

„Ne, já tady nebudu. Chci, abys za mě uvítala reportérku z magazínu *Luxury Travel*.“

Zamračím se. „Roshanu Mafi?“ Krasavici, které nechal na pokoj donést květiny s jeho osobním, ručně psaným věnováním? Myslela jsem, že všechny VIP novináře hodlá uvítat sám.

„Jo, jasně,“ zavrčí otráveně. Slyším, jak jeho polobotky klapou po prázdné chodbě. Nejspíš je někde na patře pro personál, kde je teď ticho a kroky se rozléhají.

„V kolik hodin dorazí?“

„Jak to mám sakra vědět?“ odsekne Henry, ale hned vzdychne. „Zeptej se Belindy. Já si musím vyřídit pár hovorů.“

V diáři nic takového nemá, protože tenhle čas si vyhradil na vítání důležitých hostů. Jeden z těch telefonátů bude tedy nejspíš s jeho právníkem – Henry je očividně vystresovaný.

„Neměla by ji uvítat radši Belinda?“

„Ne. Ty dvě se před pár roky nepohodly. Roshana Belindu nesnáší.“

Protočím oči a na detaily se radši neptám. „Tak fajn. Chceš, abych jí od tebe něco vyřídila?“

„Nic víc než že se za ní stavím později. A rovnou jí na pokoj pošli Michaela. Masáž jí udělá dobře a aspoň ji nějak zabavíme.“

„OK.“ Zadržím dech a čekám, až zavěsí, abych hovor mohla ukončit.

Nastane pauza. „Proč jsi tak dlouho nebrala telefon?“ zeptá se náhle Henry podezřívavě.

„Byla jsem na záchodě – čůrat,“ vypadne ze mě to první, co mi přijde na mysl. Ihned se začnu ošívát a čekám, že mi nebude věřit.

„Postarej se, aby se v klidu zabydlela,“ zní odpověď a pak telefon ohluchne.

„A s kým že se to sešel?“ naléhá Belinda a netrpělivě ťuká vysokým podpatkem do mramorové podlahy.

„Jde o nějaké důležité telefonáty.“

„Důležitější než *tohle*? Ukaž mi jeho rozvrh.“ Ruka s rudými nehty se natáhne k mému iPadu, a když si ho pevně přitisknu k hrudníku, Belinda otráveně vzdychne. „Vidím, že už si tě vycvičil.“

Neřeknu na to nic, jen se zadívám ven na temně modrou hladinu zátoky a husté jehličnaté lesy na svazích za ní. Vrcholky hor jsou na Aljašce i v půlce května pokryté sněhem. Krása toho místa bere dech stejně, jako když jsem to tady viděla poprvé.

Jenže kouzlo zátoky Wolf Cove jako by náhle cosi pošpinilo.

„Nemá to něco společného s příjezdem jeho otce? Protože kdykoli se někde poblíž vyskytne William Wolf, začne se Henry chovat naprosto potrhle.“

„Možná, ale nevím to jistě. Nic mi neřekl.“ Pomyslím na e-mail a uvědomím si, že pro Henryho nebude snadné oznámit otci, že jim hrozí žaloba a soud. Wolf starší si na pověsti rodinného hotelu nejspíš velmi zakládá.

Do zátoky mezitím vjel trajekt a Belinda na mě přestala tlačit a vyptávat se. „Tak fajn, za deset minut jsou tady. Tohle je karta od její chaty.“ Strčí mi ji do ruky. „Penthouse číslo dvě.“

„Hned vedle Henr... chci říct, pana Wolfa?“ Henry si vysloveně přál, abych ho mimo soukromí jeho chaty oslovovala pan Wolf.

„Ano. Sám si to tak přál. Zavolej pokojským, ať jí tam doručí uvítací balíček přesně pět minut po příjezdu; nechceme, aby led v kyblíku se šampaňským roztál. A koordinátor ať je v pohotovosti. Musíme ji nějak zabavit, než se pan Wolf uráčí dorazit osobně, ať je, kde chce.“

„O to už je postaráno. Michael dorazí každou chvíli.“

„Masér?“

Přikývnu. „Na žádost pana Wolfa.“

Belinda to vezme nepatrným pohybem hlavy na vědomí, upraví si na nose brýle s černými obroučkami a uhlazuje si vlnité blond vlasy, jaké mívají filmové hvězdy. „Na Roshanu Mafi je třeba udělat dojem za každou cenu. Od té potřebujeme prvotřídní recenzi. Postaráš se o to?“

„Ano.“

„Vážně? Protože ti prsa prakticky lezou z výstřihu.“

Polekaně sjezdu očima k rozepnuté halence. Zdá se, že vrchní knoflíček vyklouzl z příliš volné dírky. Je to náhradní blůza stejnokroje, protože tu poslední na mě Henry roztrhal. Rychle se zapínám a červenám se. „Tohle stejně nebude držet.“

„Úklidová služba by ti měla dát spínací špendlík, než dostaneš líp padnoucí halenku. Tak si zapni svetřík, třeba to pomůže.“ Aspoň že se kvůli tomu Belinda nezlobí. Jako hotelová manažerka je přímo podřízená Henrymu. Sama nosí silně vykrojené topy, co záměrně odhalují část jejich řader, ale nemá smysl na to upozorňovat.

Zkusím si zapnout o číslo větší svetřík na velký knoflík v pase, ale jde spíš o módní doplněk než funkční zapínání.

„Fajn. Pamatuješ si všechno, co jsem ti řekla?“ ptá se Belinda. Nikdy neskrývala, co si o mně myslí – že jsem pitomá husa.

Raději se dívám stranou, aby neviděla, že jsem zvedla oči v sloup. „Jistě, zvládnu to.“ Ve skutečnosti stále myslím na e-mail, který jsem před chvílí četla, a Belindu jsem příliš nevnímala. To mi ale starosti nedělá, protože – jestli je pravda, co psal Henryho právník – žádná skvělá recenze nové pobočce Wolf Hotels stejně nepomůže, až to všechno praskne.

„Jo a ještě jedna věc – Roshana je pěkná zmije. Neber si její řeči osobně.“
Na to si jenom povzdechnu. *Super: Už se nemůžu dočkat.*

Výrazně tvarované tělo Roshany Mafi se vlní vzhůru po hlavním schodišti a poslíček za ní po rampě táhne nápadný kufr s potiskem zebří srsti. Ta žena je ještě úchvatnější než na fotografii z materiálů, které připravila Belinda. Na přiložené studiové fotografii seděla vzpřímeně na židli, havraní vlasy měla hladce sčesané dozadu, na sobě modrý byznys kostým, bílé pozadí zdůrazňovalo její bronzovou pleť.

I teď má lesklé vlasy upravené a bílý kostým se zdá dokonale nažehlený; s divokou přírodou v pozadí však působí její téměř černé oči mnohem vyzývavěji, jak se lesknou díky čerstvému větru od moře.

Zatínám ruce do pěstí, abych si nezačala žmoulat prsty. Neměla bych být tak nervózní, ani k tomu nemám důvod. Roshana a časopis *Luxury Travel* však něco znamenají a bez ohledu na Henryho možné problémy se zákonem ho tu stále reprezentují a nechci nijak pokazit první dojem. Je to přece jen krásný nový hotel na krásném místě a členové personálu si platili přepravu až do Homeru, jak moc o tohle zaměstnání stáli. Sama tu pracuji sotva pár týdnů a odjet rozhodně nechci.

Jenže je mi jasné, že pokud můj vztah se šéfem vyjde najevo, posadí mě na letadlo zpátky do Pensylvánie – k mojí příliš starostlivé mámě a příliš prolhanému Jedovi.

Snažím se na to všechno zapomenout a nasadím oslnivý úsměv. „Slečna Mafi?“

Přejede po mně pohledem odshora dolů, jako by kontrolovala moji uniformu sestávající z bílé blůzy a těsně padnoucí sukně švestkové barvy, a teprve potom se mi zadívá do tváře. „Přesně tak.“

„Vítejte ve Wolf Cove. Jmenuji se Abbi a doprovodím vás do vaší...“

„Kde je Henry?“ Nasadí panovačný tón, což mě ihned znejistí.

„Byl odvolán v naléhavé věci a požádal mě, abych vám vyřídila, že se s vámi spojí, jakmile to bude možné. Velice se omlouvá.“

Roshana jen nesouhlasně odfrkne a neříká nic.

Mrzí ji snad, že pro ni majitel hotelu nenechal natáhnout červený koberec? Nebo jí jde o to, že se nedostavil Henry osobně? Samozřejmě jsem si

všimla, že použila jeho křestní jméno, ale zatím jsem věřila, že se nikdy nesešli. Jistě si před cestou udělala nějaký průzkum, stejně jako on v jejím případě. Je tedy možné, že hezký milionář tuhle dámu z důležitého časopisu osobně zaujal.

Třeba se do hotelu rozjela i z jiných než pracovních důvodů.

Psal jí snad Henry ten osobní vzkaz k dárkům na uvítanou, protože jí chtěl nabídnout víc než jen pár citátů pro její pochvalný článek?

Proto ji snad ubytoval v chatě vedle sebe?

„Tak mě zaveďte do mého apartmá.“

„Jistě.“ Snažím se překonat záchvěv žárlivosti. Nasadím opět přívětivý úsměv a urovnám si svetřík, abych působila profesionálně. „Pojďte, prosím, za mnou.“

„Je to vaše první cesta na Aljašku?“

Roshana vydá zvuk, který se podobá souhlasu, ale jistá si nejsem. Cestou po kryté cestě k její chatě téměř nepromluvila. Já bych upřímně taky raději naslouchala vrzání koleček jejího kufru, který za námi táhne poslíček, než se s ní pokoušela konverzovat.

„Jsem si jistá, že si to tu zamilujete. Wolf Cove je kouzelné místo.“

Pak se Roshana krátce rozhlédne po svém apartmánu, po stropních trámech i designérských detailech, a výraz má stále chladný. Chata je stejná jako ta Henryho, zařízená v příjemných odstínech bílé a krémové, kde kov kontrastuje se dřevem. Jde o interiér, kde si příčetný host rozhodně nemá nač stěžovat.

„Do ložnice, prosím,“ mávne Roshana rukou s indigovými nehty na poslíčka, přestože už tam s kufrem zamířil.

Přejdu k nejbližšímu telefonu na psacím stole. „V chatách typu penthouse máte k dispozici osobní službu. Stačí, když stisknete tlačítko s nápisem ‚personal‘ – udělám přesně to a za pár vteřin se otevrou dveře ze služební místnosti – „a tady Andy vám bude k dispozici.“

„Zdravím, slečno Mafi. Je mi potěšením, že vám mohu být po dobu vašeho pobytu k službám.“ Andy, vysoký atraktivní blondák s australským přízvukem, přidá na uvítanou i úsměv s dolíčky ve tvářích. Zrovna před půl hodinou stál v lobby vedle mě, když mu Belinda řekla, aby ten úsměv využíval

ve dne i v noci, protože přesně to teď bude dělat – čekat v té malé místnůstce na Roshanino zavolání celých čtyřiaadvacet hodin.

Když Roshana uvidí svého osobního asistenta, přece jen trochu zjihne, přesně jak Belinda předpokládala.

„Do deseti minut dorazí ještě Michael a nabídne vám celotělovou masáž. Je to osobní masér pana Wolfa a pan Wolf ho pro vás objednal.“

Roshana přikývne. Nepatrně.

„Jestli ode mě nic dalšího nepotřebujete, Andy vás tu provede a seznámí vás s programem, který jsme připravili. Zahrnuje všemožné výlety i služby, prostě tu nejlepší péči, jakou vám náš hotel může nabídnout.“ Už bych se vážně ráda viděla zpátky v Chatě číslo jedna, kde bych mohla v tichu přecházet kolem stolu a trápit se kvůli zlotřilému šéfovi.

Jelikož Roshana mlčí, беру to jako povel, že můžu jít.

Na cestě ke dveřím na mě však ještě zavolá: „Vyřídte svému zaměstnavateli, že mě zklamalo, že mě nepovažuje za prioritu.“ Pronáší to blahosklonně, ale je mi jasné, že jde o varování. Věří, že v panice poběžím za šéfem, abych to vyřídila, protože jinak o nás do svého časopisu napíše něco nelichotivého.“

Jenže já jsem si tentokrát jistá, že Henry má mnohem větší starosti než zrovna tohle. „Jistě. Mezitím prosím přijměte jeho uvítací dopis a taky jeho omluvu.“ Ukážu směrem ke kytici vlčích bobů a sibiřských floxů na jídelním stole a mrzí mě, že jsem se do téhle chaty nedostala dřív, abych si přečetla, co jí vlastně napsal.

Potom už raději zmizím, abych nemusela poslouchat další výhrůžky, a spěchám k Chatě číslo jedna. S pomocí karty projdu dveřmi pro personál. I když se uvnitř apartmánu chovám svobodněji, venku musím zachovávat zdání profesionality.

„Prokristaboha! Já si od ní nenechám zničit život. Udělej prostě, co musíš, kurvafix!“

Přeložila Lucie Majerová